

39

D E K R E T

z dnia 12 marca 1945 r.

**o powszechnym obowiązku świadczeń osobistych na rzecz odbudowy
m. st. Warszawy.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. § 1. Celem odbudowy zniszczonej przez barbarzyńców hitlerowskich stolicy Rzeczypospolitej Polskiej, Warszawy, wprowadza się na obszarze całego Państwa Polskiego powszechny obowiązek ludności wykonywania robót i usług, bezpośrednio lub pośrednio po-

trzebnych dla przywrócenia stolicy jej dawnej świetności i dźwignięcia jej na poziom, odpowiadający wielkości odrodzonej demokratycznej Rzeczypospolitej.

§ 2. Zakres i sposób wykonania oraz czas trwania obowiązku, ustanowionego w § 1 na poszczególnych obszarach Państwa Polskiego określi Minister Administracji Publicznej.

Art. 2. Obowiązek świadczeń osobistych obejmuje wszelkiego rodzaju pracę ludzką, fizyczną i umysłową.

Art. 3. § 1. Do świadczeń osobistych obowiązane są osoby płci obojga w wieku od ukończonych lat 16 do ukończonych lat 60, z wyjątkiem:

1. posłów do Krajowej Rady Narodowej,
2. osób, pełniących czynną służbę wojskową,
3. osób, którym przysługuje prawo eksterytorialności,
4. duchownych, wymienionych w art. 57 ust. (1) ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 455 z 1933 r.),
5. sędziów i prokuratorów,
6. funkcjonariuszów państwowych i samorządowych oraz pracowników przedsiębiorstw państwowych i samorządowych.

§ 2. Od obowiązku świadczeń osobistych należy zwolnić:

1. osoby niezdolne do wykonywania świadczeń osobistych wskutek choroby lub fizycznej ułomności,
2. kobiety w czasie ciąży i przez sześć miesięcy po odbytej porodu oraz matki, wychowujące dzieci w wieku do ukończonych lat 13.

Tryb postępowania oraz właściwość władz, orzekających o zwolnieniu określi Minister Administracji Publicznej w rozporządzeniu wykonawczym.

Art. 4. Osoby, powołane do świadczeń osobistych mają na żądanie władzy stawić się do wykonywania świadczeń z własnymi narzędziami pracy, należącymi do nich środkami przewozowymi, tudzież inwentarzem pociągowym, niezbędnym dla obsługi dostarczonych przez nich środków przewozowych.

Art. 5. § 1. Osoby, wykonywujące świadczenia osobiste, otrzymują przez cały czas wykonywania tego obowiązku wyżywienie oraz, jeśli wykonywują świadczenia poza miejscem zamieszkania lub pobytu, będą zakwaterowane w miejscu pracy. Koszt wyżywienia i zakwaterowania ponosi Skarb Państwa.

§ 2. Powołani do świadczeń osobistych, mający miejsce zamieszkania lub pobytu w odległości większej niż 10 km od miejsca świadczenia będą przewiezieni na miejsce pracy na koszt Skarbu Państwa.

Art. 6. § 1. Osoby, powołane do świadczeń osobistych, korzystają w przypadku choroby, powstałej w czasie wykonywania świadczenia, na koszt Skarbu Państwa z bezpłatnej pomocy lekarskiej, środków leczniczych i opatrunkowych oraz leczenia szpitalnego i utrzymania.

§ 2. Osoby, wykonywujące świadczenia osobiste, które doznały uszkodzenia zdrowia, powodującego utratę zdolności zarobkowej w związku z chorobą lub kalectwem, nabytymi w czasie i wskutek wykonywania tych świadczeń, będą uważane za inwalidów wojennych i służy im prawo do zaopatrzenia inwalidzkiego w trybie i na zasadach, określonych w przepisach, normujących zaopatrzenie inwalidzkie osób, które doznały uszkodzenia zdrowia na skutek służby wojskowej.

§ 3. Jeżeli wykonywujący świadczenie osobiste poniesie śmierć w związku z wykonywaniem tych świadczeń, pozostała po nim rodzina ma prawo do zaopatrzenia w trybie i na zasadach, określonych w przepisach, normujących zaopatrzenie inwalidzkie osób, które doznały uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia na skutek służby wojskowej.

Art. 7. § 1. Powołani do świadczeń osobistych obowiązani są w czasie spełniania tego obowiązku do posłuchu rozkazom i poleceniom przełożonych w zakresie wykonywania robót i usług, objętych obowiązkiem świadczenia.

§ 2. Wszystkich powołanych do świadczeń osobistych oraz wszelkie inne osoby związane z wykonywaniem tych świadczeń uważa się za zmobilizowanych do służby wojskowej. Osoby te w czasie wykonywania świadczeń odpowiadają za popełnione przestępstwa według przepisów kodeksu karnego Wojska Polskiego.

Do rozpoznawania spraw o te przestępstwa właściwe są sądy wojskowe.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Obrony Narodowej.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:

Edward Ochab

Minister Obrony Narodowej:

Michał Rola-Żymierski gen. broni